

QUI ÉS AQUEST?

per CATALINA TERRATS I OLIVER,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Aquests diumenges llegim, en l'Evangeli de Marc, els inicis de l'activitat pública de Jesús. El fragment d'avui ens presenta, d'una manera resumida, una de les seves jornades, del matí al vespre. Jesús ha vingut a obrir-nos el camí per conèixer Déu, el seu Pare i el nostre Pare. La seva missió era portar al poble la Bona Notícia que, amb Ell, el Regne de Déu s'havia fet present al món, entre nosaltres. Tot el que deia i el que feia era l'expressió d'aquest Regne que en Ell s'iniciava: una nova vida rebuda de l'Esperit que ha vessat sobre tota la humanitat. Una vida en l'amor, la llibertat, la fraternitat, el perdó, la pau.

Amb la plena consciència de la missió que ha rebut del Pare, Jesús comença la seva predicació pels pobles de Galilea. És el Mestre que amb la paraula i les obres atreu la gent que el van a trobar de tot arreu perquè parla d'una manera diferent, amb una profunditat que no ha après en els llibres. Jesús parla des del cor i al cor, des de la vida; no transmet una doctrina, interpel·la, la seva persona desprèn un poder que li surt de dins, d'un cor ple d'amor i de compassió; cura molts malalts de tota mena, es compadeix de tothom, desperta en ells la confiança en Déu, allibera de l'esperit del mal, dona esperança, desvetlla la capacitat d'emprendre una vida nova...

Qui és aquest? d'on li ve tot això? es preguntava meravellada la gent. Quin era el secret de Jesús? El Pare. Jesús és la mateixa Paraula del Pare, la seva Paraula és viva, fa el que diu. I així com per la Paraula, Déu va crear el món, la Paraula de Jesús produeix un nou naixement, una nova creació.

Després d'una jornada esgotadora, Jesús es retirava tot sol a pregar. Tot i estar submergit enmig de la vida del poble, entregat a tothom, sap que només pertany al Pare, busca per damunt de tot la seva voluntat. Quan prega Jesús no fuig dels homes, els inclou tots, deixa que el Pare sigui la font del seu ésser i del seu actuar, afirma la seva transcendència —és el Tot Altre— i la màxima proximitat. Déu és tot Amor, present en el cor de la història i en cada una de les seves criatures.

Els deixebles i la gent volien retenir Jesús, se'l volien apropiat, però Ell no buscava l'èxit, la popularitat. Jesús tenia pressa, Ell, la misericòrdia de Déu posada en acció, havia d'anunciar el Regne a tota la gent que necessitaven una paraula d'afecte, de compassió, de confiança, de perdó. L'Evangeli no es pot reduir a uns quants privilegiats, Jesús és per a tothom. Els deixebles de Jesús no es poden quedar instal·lats còmodament en la seva seguretat de tenir-lo amb ells. La seva bona nova s'ha d'escampar arreu, però sobretot ha d'arribar als pobres, als malalts, als oprimits, als últims. Nosaltres coneixem Jesús, hem experimentat el seu amor incondicional, la seva presència ens acompanya sempre, i desitgem viure ben conscients d'aquest Do que posseïm. El seu Esperit ens empeny a seguir el seu camí, a continuar avui la seva missió de guarir, de consolar, d'anunciar l'Evangeli, d'anar construint el Regne que Ell ha iniciat. Som testimonis del seu amor, del que hem vist i sentit, del que ha fet i fa en nosaltres i en els nostres germans.